

PULMAPÄEV

„Jah ja veel kord jah!“ oleks Urvel tahtnud altari ees seistes karjuda, kuid pidi ennast vaos hoidma, muidu oleks Hannese sugulased teda hulluks pidanud. Tegelikult ta seda ju oligi, sest tahtis, et nendesamade uute sugulaste poolt kohustuslikuks muudetud kombetalitus rutem läbi saaks ning ta võiks tagasi oma tavapärase elu juurde pöörduda.

Preestri õnnistavat epistlit kuulates ei mõelnud Urvel abi-elu sõlmimisest kui millestki elumuutvast, sest Hannes oli ju nii või teisiti temaga ja koos oli nende hullus lausa kahekordne, ainult et teised inimesed ei tunnistanud seda või siis ei huvitanud neid tegelikkus.

Neile kahele, Urvelile ja Hannesele, piisanuks oma väikesest sõpruskonnast, kellega koos olles nauditi kõike, mis käis elus olemise juurde, sest surnud jõudsid nad olla ju terve igaviku. Hannese vanemad polnud aga sama meelt ning nõudsid oma pojalt kristlikku laulatust ja suursugust pulmapäeva. Mis Urveli enda vanematesse puutus, siis nende meelest oli kolm kaotsi läinud tööpäeva ühele väikeettevõttele liiast, sest keegi pidi ju ka tööd tegema.

Abielluvate noorte endi meelest oli maailm kogu aeg hullust täis koht olnud, ainult et varem lihtsalt puudus sellekohane info. Internetiajastul teadsid aga kõik kõigest ning oli vaid aja küsimus, millal see küllus ennast ammendab ja tühjusena kokku kukub. Samas polnud see veel maailma lõpp, vaid ühe ajastu lõpp ja uue algus, tuhk, millest tõusis järgmine maailm, see kaheksas, kuna seitse varasemat formeeringut olid kahjuks nurjunud või siis lihtsalt nõrgaks osutunud. Maailm iseenesest täiustus aga pidevalt ja igas järgmises pidi kõigi

eelduste kohaselt olema teistsugune ja parem elu, veel kiirem areng ja uus algus, millel polnudki lõppu.

Altari ees Hannese kõrval seistes mõtles Urvel end nii kurnatuks, et oleks selle hetke, mil tal ka päriselt oma jah-sõna tuli öelda, lausa märkamata jätnud. Õnneks tasus see väike viivitus end siiski ära, kuna täitis kiriku sellise kahinaga, mida tuli viimasel ajal üsna harva ette. Muidugi oli pulmades ka midagi head ja tempokat, mis vääris kaasaelamist ning kannatlikku ootamist, ja üllatusedki ei jäänud tulemata. Selles kuplialuses ruumis oli tunda kõike, isegi mõningast pettumust.

Kõige rohkem peavalu valmistas Urvelile kristallidest raske pruutkleit, sest kui Hannese Bondi-ülikonnal oli põuetasku, kuhu telefon pista, siis tema ulmelisel kleidil seda kohta polnud. See-eest olid tal teised võimalused, nimelt juhtmevabad kuularid, mis nägid välja nagu platinast kõrvarõngad ning kaamerasilmadega tiaara, mis tegelikult kujutas endast nutiprille, mida võis vajadusel ka ekraanina kasutada. Nii moodustasid nad kahepeale kokku toimiva e-pruutpaari ja see oli parim, mida Urvel tol hetkel tahta võis.

Tema „jah!“ kõlas siis nii võimsalt, et isegi kiriku värvilised vitraažaknad muutusid korraks mustvalgeks. Tunne sellest efektist oli äge ja tolle hetkeni ehk isegi kõige meeldejäävam detail seni toimunud tseremooniast.

Laulatuse lõppedes täitsid kirikuesist platsi selle tornaknast alla langevad kullalehed ja õhku läbistas ilutulestiku kurdistav vingumine, mis oleks isegi Jumalal kõrvad undama pannud, kuid hea tahtmise juures võis ju kõike taluda, sest kumbed muutusid ajas, aga inimesi muutis raha. Urveli järgmine probleem polnud aga kummaski, sest kirikus toimunud talituse maksid kinni Hannese vanemad, aga pruutkleidi laenutustasu ülekande tegid tema enda vanemad.

Urveli küsimus oli selles, kuidas koos kogu selle iluga autosse ära mahtuda. Õnneks oli ka selle eest hoolitsetud, sest kui Jumal oma meeskonna tagasi kirikuseinte vahele saatis,

võttis tema kohustused üle tseremooniameister, Hannese isa sõber Ruudolf. See mees juba teadis, kuidas pruutneitsid rakkesse panna ja peigmeest üleliigsetest kohustustest säästa. Kõik, mis kortsumist kartis, lohises või niisama lehvis, see volditi kokku ning pakiti koos noorpaariga limusiini tagaistmele nii kärmelt, et Urvel ei jõudnud muretsema hakatagi.

Urveli ja Hannese jaoks oli see sõit kui koolitusel ette nähtud kohvipaus, mil nad mõlemad võisid pisut vabamalt hingata ja teineteise kaisus istudes ennast ja sõitu nautida. Muidugi käis selle pausi juurde ka nutitelefon, sest Bondi-ülikonna taskusse olid need mõlemad, nii Hannese enda kui ka Urveli oma kenasti ära mahtunud. Hannesel oli vaja vaadata, mis seisus olid tema börsiinvesteeringud ning Urvel tahtis teada, kuidas tema Balile puhkama lennanud sõpradel läheb, et siis neile omalt poolt äsja toimunust mõned videod saata.

Neid sõpru, keda pulmakülastajate hulka kutsuda, oli pruutpaaril suhteliselt vähe, sest inimesed lihtsalt ei tahtnud oma mullist välja tulla ning eelistasidki pigem videoid kui mingeid suguvõsa kokkutulekuid reaalil vaadata. Tegelikult see nõnda oligi, sest pulmakülastajate põhimassi moodustasid Hannes Martsoni suguvõsa põhiesindajad ja Urvel Linde perekonnal oli välja käia vaid tema kõige lähedasemad, ema ja isa.

Limusiini luksuslikus salongis istudes ja äsjasest läbielamisest lõõgastudes ei mõelnud need noored aga sugugi mitte oma suguseltsist, kellegi puudumisest või kohalolust. Nemad lihtsalt olid iseendaga, eksisteerisid omaette maailmas, sest nad oskasid oma mulli endaga igale poole kaasa võtta ja kui see kedagi häiris, siis neid endid küll mitte.

„Vaata, Irja on endale uue hobi leidnud!“ sõnas Urvel, vaba käega Hannese pead enda telefoni poole kallutades, ise silmi oma nutiseadme ekraanilt ära pööramata.

„Vau! Ta kartis ju kõrgust ja nüüd ronib sellesse Tai mägi-kloostriisse,“ nentis Hannes ja meenutas siis hetke, mil nad seda isegi olid teinud.

„Jah. Ma nii kartsin, aga siis mõtlesin, et elus on veel hullemaidki asju,“ lisas Urvel omapoolse mälestuse ning Hannes liitus tema mõttega omal moel: „Ongi. Nagu see tänane näiteks. On ju?“

Nalja teha see mees mõistis, mõtles Urvel siis, aga ta mõistis ka seda, et see käis hinna sisse, sest Hannes oskas hinnata, kui tema naljadest aru saadi ja ühe naise puhul oli see veel eriti suur asi.

Valmistume väljumiseks! ilmus samaaegselt nende mõlema telefoni ekraaninurka sõnum koos pulmaisa Ruudolfi rõõmsa näoga.

Viis minutit kogunemiseks, siis oleme Liibergi mõisa väravatest sees. Sisenete läbi külalistest moodustatud eluskoridori. Peaukse ees seisatate, pöördute ja teete pulmalistele tänu-kummarduse. Siis sisenete hoonesse, lähete oma ruumidesse ja tulete suurde saali, kui mina teid kutsun. Kas on selge?

Seda teksti olid nad pulmavana suust juba kordi kuulnud, kuid ekraanilt lugedes polnud see enam kuulamiseks, vaid täitmiseks. Kuni limusiin neid linna vaatamisväärsustest ja maakonna maamärkidest mööda sõidutas, oli enamik pulmakülalisi juba oma transpordi Liibergi mõisa parkimisalale reastanud, esimese värskenduskuuri läbi teinud ning pulmaisa Ruudolfi korraldustele allunud. Sissemarss läbi külaliste spa-leeri tekitas kõigis elevust ning kui noorpaar oli selle kadalipu läbinud ja rahvale kummarduse teinud, oli kuulda ka nuuksega kommentaare: „Nii ilus!“

Urvel pigem tundis kui nägi seda ilu, sest temal polnud kunagi pisarate väljakutsumisega probleeme, need lihtsalt tulid, kui oli nende aeg. Millal see aeg tuli, seda ei teadnud ta kunagi ette, aga sama kiiresti, kui see hetk tekkis, võis see ka taanduda.

„Nüüd ma saan aru, mida sa teinud oled,“ sosistas Urveli ema talle kõrva, kui oli vanemate kord oma lapsi õnnitluseks kaisutada.

„Mida siis?“ küsis Urvel imestades, sest erinevalt oma isa öeldud „Tehtud!“ oli ema ütlemises midagi eksitavat.

„Sa oled abiellunud dünastiaga, kuigi armastad vaid selle ühte meest,“ olid need sõnad, mis Urveli äsjase hardushetke värava poole lennutatud jalgpalliks muutsid.

Kas see ka väravat tabas või lendas vastu posti, polnud päris kindel, aga kummitama jäi igatahes. Urvel ei tahtnud emaga vaielda ja seda juba puht terminoloogia pärast, sest mitte ainult kombed, vaid ka mõisted olid ajas muutunud. Ema oli ema ja teda armastas Urvel kui osa iseendast – nii lihtne see oligi. Armastus oligi vaid sõna, mis tähendas nii tõde kui tegu, kuid polnud kunagi üheselt mõistetav. Armastada võis kõike ja samas ka mittekuimidagi.

Kas sa armastad mind ikka veel – ka nüüd, kui me peame teineteist armastama, sest oleme abielus? toksis Urvel sõnumi oma telefoni ja saatis selle Hannesele, kes noorpaaridele mõeldud sviidi laial voodil ta kõrval lamas.

Ikka! Ootame Ruudolfi kutse ära ja siis ma tõestan sulle, vastas Hannes samal moel ning pööras oma näo Urveli poole, küsides: „Mida sina sellest arvad ja mis siis nüüd nagu teisiti oleks?“

„Mina?“ imestas Urvel esmalt, kuid lisas siis: „Kui mina oleksin Agnes ja sina Gabriel, siis ma küsiksin sinult, et mis meist nüüd saab? Milline on meie tulevik?“

„Midagi ikka saab. Aga tulevik – kes seda teab. Äge, ma usun,“ vastas Hannes ning tegi siis oma pakkumise: „Ütle sina, kui sa oleksid Angelina ja mina Brad, kas me läheksime kunagi lahku?“

„Mitte iial!“ vastas Urvel kergelt ärrituses ning selgitas siis oma mõtet: „Või noh, vähemalt senise põhjal mitte ja ... ja tead, mu ema ütles mulle täna midagi sellist, mis jäi mind kummitama. Ja nüüd ma mõtlen, et meie sinuga oleme kokku kasvanud, päriselt ka, sest me oleme saanud täiskasvanuks samu multikaid vaadates ja samu arvutimänge mängides

ning me mõtleme nagu nemad, kelle seltsis me kasvasime. Vanematel pole siin enam mingit rolli. Nemad lihtsalt ongi vaid vanemad, generatsioon, kes seisab meie selja taga ja selles pole ju midagi halba. On ju?“

„Nii mõtledki või!?“ imestas Hannes, kuid ei hakanud teemat edasi arendama sel lihtsal põhjusel, et sai pulmaise Ruudolfilt sõnumi, et Liibergi mõisa suures saalis oldi valmis noorpaari saabumiseks.

Kõik, mis edasi juhtus, toimus tänu seljataguse generatsiooni tegususele, kuid seda võis ka mõista, sest traditsiooni põhiolemus säiliski tänu sellele, et seda hoiti kasutuses, muidugi mitte enam algsel kujul, aga ikkagi. Peeti tänukõnesid, kiideti üksteist ja lausuti tooste ning tuju tõusis megakiirusel tipu poole. Viimane kohustuslik element, mida Urvel juba üsna kannatamatult ootas, oli noorpaari avavass ning kui ka pruudikimp oli uue omaniku leidnud, võisid loo peategelased lõpuks minna oma sviiti riideid vahetama.

„See oli päris lahe,“ sõnas Hannes taas voodile selili vajudes, kuid pidi samas kohe tõusma, sest Urveli soov võimalikult kiiresti keha piinavatest teemantidest ja liivakellakorsetist vabaneda oli hetkel tähtsam ja selleks vajas ta „teenija“ abi.

„Ma olen nii väsinud,“ kurtis Urvel ning lisas: „Sinul võibolla oli lahe, aga mõned traditsioonid võiks tõesti ära muuta.“

„Võibolla tõesti, aga mulle tundub, et see sõltub naistest endist,“ sõnas Hannes oma vastse abikaasa kleiti uurides.

„Mida sa sellega mõtled? Kas naised on siis konservatiivsemad ja ise oma hädades süüdi?“ küsis Urvel ning soovitas „teenijal“ alustada tõmbelukust, mis asus kleidi seljal, lisades: „Ja vaata, et midagi luku vahele ei jääks ega rebeneks, sest see kleit maksis pelgalt laenutades juba neli tuhat euri ja mu ema ei elaks seda üle, kui peaks veel juurde maksma.“

„Naised ei ole konservatiivsemad, aga nad pingutavad vahel üle,“ jätkas Hannes oma mõttega ning sai teenijaametiga kenasti hakkama, sest oli ennegi printsesse lahti riietanud.

„Jah!? Aga sa unustad, et kaks inimest püsivadki koos tänu sellele, et vähemalt üks selle nimel pingutab. Ja ilu maksab ka midagi. Sa oled ju ise öelnud, et kampsun teeb mehest nohiku, aga kleit naisest naist küll ei tee, on ju nii?“

„Võibolla. Ma ei mäleta kõike, mida ma öelnud olen ja see polegi oluline,“ sõnas Hannes oma naist pruutkleidi seest välja harutades ning muutis siis teemat.

„Ma saan sust aru. See *dresscode* ongi ju esitluse jaoks mõeldud ja meie esinemine ei kestnud kauem kui tavaline laval-kõnd. Ürituse pidulik osa ongi ju vaatajatele mõeldud, aga ... aga meie pidu algab nüüd – astu välja!“ lisas Hannes, kui oli suutnud kleidi Urveli keha ümbert põrandale langetada.

„Kas teeme ka midagi?“ küsis ta siis kelmikaks muutudes.

„Ma olen nii väsinud ...“ ohkas Urvel selle pakkumise peale ning sai Hanneselt vastuse, mis mõjus pigem toniseerivalt.

„Muidugi. Ma mõistan, et pulmaöö nõuab pikemat eel-mängu, aga kähkukas toimiks kiiremini, sest meil on ju veel terve õhtu ees ja pole üldse kindel, millal me siit minema saame, sest Ruudolfi sõnul on see loss meie koduks terve nädalalõpu ja kui on soovi, siis võime ka mesinädalad siin veeta – vaikne kena kohake ju!“

„Ei! Kindlasti mitte. Telli takso ja me kaome siit juba enne keskööd, sest mina küll sellist ülekuulamist välja ei kannataks. Sa ikka mõtle, mees, kui ma peaksin kõigile neile uutele sugulastele enda tegemistest aru andma hakkama,“ oli Urveli vastus kindel, sest selle mõtte oli ta juba ammu endale pähe kinnistanud ega kavatsenudki oma tahtmisest loobuda.

„Sa ei pea!“ katkestas Hannes teda. „Minu tädid ja onud on kõik viisakad inimesed ja keegi ei hakka sind piinama. Peale keskööd muidugi võiks mõelda, kuhu edasi minna, aga seni tuleks ...“

„Tuleks traditsioone austada. Ma tean,“ jätkas Urvel sviidi riidekapi ust avades ning asus sealt endale õhtuks sobivat riidet valima, kuni leidis roosa litritega kardigani.

Vaadanud seda mõne hetke peeglist enda ees, tekkis ta näole kerge muie ning ta tegi oma pakkumise.

„Vaata! On ju äge? Ma paneks selle, kui sina paned selga valge palmikutega nohiku-kampsuni. Paned ju! Siis pole meil peale südaööd vaja muud kui taksot.“

„Jah, aga me peaksime enne rääkima, mis edasi saab,“ oli Hannese vastus pisut murelik, sest ta oli Ruudolfile lubanud, et nad ei lahku peopaigast salaja, vaid kilina ja kolina saatel, nagu äsja abiellunud noortele kombeks.

„Ma ei taha rääkida. Tahan siit ära. Saad aru? Ja kui sellest tuleb meie esimene tüli, siis annan ma kohe lahutuse sisse,“ sõnas Urvel kardigani selga tõmmates ning tegi seejärel paar erootilist liigutust.

Hannesele polnud rohkem selgitusi vaja. Oma olemuselt polnud ka tema mingi tüüpiline ülikonnamees, kuid kõige talumatamad selle stiili juures olid siiski pitsitavate ninadega kingad, ning kui vähegi võimalik, püüdis ta neist vabaneda sama kiiresti kui ülikonnapäikstestki.

MESINÄDALAD

Üllatus, mida Urvel isegi rohkem kui oma pulmapäeva oli oodanud, tuli alles paar nädalat hiljem, sest just nii kaua aega oli Hannesel kulunud mesinädalate planeerimiseks. Naine ei osanud isegi mitte oletada, kuhu see seiklus neid viib, kuigi oli saanud oma eelistused ja välistused välja öelda. Kindlasti ei tahtnud ta vedeleda mõnes ülerahvastatud Vahemere supelrannas või jalutada tolmuses suurlinnas, kuid Austraalia surfiparadiis või Skandinaavia mäesuusakeskus oleks talle küll sobinud.

Hannese idee ületas aga kõik need pakkumised, millega Urvel ehk oleks nõustunud.

„Kas sa teadsid, et põhjapoolus on meile viis korda lähemal kui lõunapoolus?“ küsis mees ühel hommikul.

„Ei. Mul pole seda teadmist vaja olnud,“ vastas Urvel küsimusse süvenemata.

Talle meeldis see hommikuse kohvi kõrvane tööhetk, seejärel vastas ta pilku oma sülearvuti ekraanilt pööramata ning oleks parema meelega vastanud mõnele tööalasele küsimusele kui kuulanud Hanneselt ilmaudiseid.

„Seal ei ole küll pingviine, kuid võib kohata jääkarusid ja nad pole üldse sellised kiskjad, nagu räägitakse. Inimest nad isegi kardavad, aga mind üllatas kõige rohkem see, et neil on selle valge ja koheva karva all must nahk. Kas sa teadsid?“ jätkas Hannes ning pööras siis oma arvutiekraani Urveli poole: „No vaata, kui nunnud nad on!“

Naine küll vaatas korraks, kuid ilmselt ei näinud seda, mida vaatas, sest kommentaar jäi tulemata, ent meest ei heidutanud seegi, sest tal oli alustatud monoloogile veel ühtteist lisada.

„Põhjapoolus ja lõunapoolus asuvad Põhjanaelaga samal joonel. Mäletad ju kooliajast gloobuse telge. Põhjanael asub täpselt põhjapooluse kohal ja püsib sama koha peal igal ajahetkel. Teda on lihtne leida, kui oskad Suure Vankri asukoha ära määrata. Lapski teab, sest põhjataevas on see vanker kõige märgatavam tähtkuju ...“

„Mida sa jahud? Ma püüan tööd teha! Kas sellega ei annaks veidi oodata,“ sõnas Urvel pisut ärritunult.

Hannes vaid muigas selle märkuse peale, sest kui naine tema jutu peale ärritus, siis tähendas see vaid seda, et teda oli märgatud.

„Praegu on just õige aeg, sest sealne polarpäev kestab vaid aprillist augustini,“ jätkas Hannes ning sai lõpuks kogu tähelepanu, millele oli teed sillutanud.

Talle nii meeldis, kuidas Urvel aeglaselt üles soojenes ja seda võis võtta kui pikka eelmängu, mis pani aluse ka kauakestvale suhtele.

„Just praegu! Mida sa selle all mõtled?“ sõnas naine lõpuks kuulareid kõrvast eemale lükates.

„Ma mõtlen meie mesinädalaid. Mis oleks, kui veedaks need Põhjatähe all? Nii äge oleks ju kogeda seda tunnet, kui võid seista kohas, kus aeg ja ruum ei liigu ning kogu maailm – mis maailm – kogu universum pöörleb vaid sinu ümber. Ma ei kujuta ette, mis tunne see võiks olla, aga arvan, et see oleks mega tunne.“

„Mega tunne? Sa arvad, et meie mesinädalad võiks olla mega? Kas siis meist kahest ei piisa? Miks me peaksime minema kuhugi, kus on kohutavalt külm ja pole teisi inimesi, ainult jääkarud?“ küsis Urvel imestust varjamata, sest midagi sellist polnud ta veel iial kellegi suust kuulnud.

„Ei noh, ega seal nüüd siis nii külm ka pole ja mul on juba sobiv varustus välja otsitud. Saame minna kohe, kui Ringolt vastus tuleb,“ asus Hannes selgitama. „Sa ju mäletad Ringot. Õppisime koos gümnaasiumis. Ta läks kohe pärast lõpetamist

Norrasse, käis Oslo ülikoolis ja tal on seal oma firma. Ta saaks meile korraldada lennu Teravmägedele ja sealt edasi.“

„Ei! Sa ju tead, et ma kardan külma,“ vaidles Urvel esimese hooga vastu, sest põhjapoolusega seostusid temal ainult Amundsen, lõpmata hulk nurjunud ekspeditsioone ning teadmata kadunuks jäänud ja hukkunud polaaruurijad.

„Suvel pole seal ju enam nii külm, sest kliimamuutused on ka seda piirkonda mõjutanud ja tänapäeva matkavarustus on viimase peal. Me võime ju need paar nädalat seal olla ja kogeda midagi, mida kusagil mujal maailmas pole võimaik kogeda. Sa ikka mõtle: seisad Põhjatähe all ja kogu maailm keerleb ainult sinu ümber ning see pole mingi virtuaalsus, vaid hetk sinus endas, sinu elus, sinu kehas ja ... ja me võime seal panna aluse uuele elule.“

„Sa ei mõtle seda ju tõsiselt!? Me ei hakka ometi poolusel seistes seksima,“ katkestas Urvel üllatust varjamata mehe jutu ning ei uskunud oma silmi, kui nägi Hannese pilgus sära, mida polnud seal kunagi varem märganud.

„Mitte just seda, aga ka see on ju võimalik,“ jätkas Hannes sügavtõsisel toonil.

See oli hetk, mil Urvelile jõudis kohale, et ta mees oli kõik juba läbi mõelnud, ära planeerinud, matkavarustuse valmis otsinud ja Norrasse lennureisigi broneerinud.

„Me võime veeta paar päeva ka Teravmägedes, sest sealses suurimas asulas Longyearbyenis on ka hotell. Sealt edasi aitab meid aga juba Ringo isiklikult, sest temal on piloodipaberid ja saarel oma lennuväli väikelennukite tarbeks. Saame lennata põhjapoolusele üsna lähedale, aga edasi liigume saani ja suuskadega ning lõpuks ka jala. Usu mind, seal pole mingeid ohte ja me saame hakkama. See on elamus kogu eluks, sest selliseid mesinädalaid pole maailmas veel mitte kellelgi ette näidata ja meie ei tee seda kellegi teise, vaid iseenda pärast. Mäletad ju meie sõpruskonna deviisi: elu on elamiseks, sest surnud jõuame me olla terve igaviku!“

Hannese lõppsõna oli võimas. Urveli pea kumises ja ta tundis, kuidas veri meeleskohtades pulseeris ning silmaäärised värvikaotusest sedavõrd ahenesid, et ta hetkeks isegi nägemisest ilma jäi.

„Ma ei tea. Ma ei saa, ma ei või – see on nii hirmutav, sest mesinädalatel võiks ikka teineteisega koos olemist nautida, mitte mingeid raskusi ületada ja rekordeid püstitada,“ kõhkles Urvel, sest talle ei tundunud see reis turvaline.

„Ära põe! Mida sa kardad? Me saame kõik oma nutiseadmed kaasa võtta, sest meie ööbimistelgil on lahtivolditav päikesepaneel ja antennid ning ka internetiühendusega ei tule probleeme. Meil on iga kell võimalik saada satelliidiga otseühendus ja vahet pole ju, kas sa lamad oma tööd tehes kodus diivanil või istud põhjapoolusel telgi õhkmadratsil,“ jätkas Hannes.

„On ikka vahe küll ja kui pole, miks me siis üldse sinna läheme,“ torises Urvel ja tõi välja veel hulga fakte, mis teda põhjapoolusel oleks häirinud, kuni selleni, et ei tahtnud surra kohas, kuhu ei tohtinud igikeltsa tõttu isegi surnuid matta, muudest hädadest rääkimata.

„Kuidas sa võid nii negatiivne olla?“ imestas Hannes ja lisas, et kõik vajalikud abivahendid, mida inimene vajab, olid polaaruurijate varustuses juba ammuilma olemas, ainult et tavalised inimesed pole selleni veel jõudnud, et neid kasutada.

„Meie oleme need esimesed ja Ringo loodab, et ...“ jätkas Hannes ja see polnud mangumine, vaid aus ärarääkimine, mis oli Urveli puhul seni alati toiminud.

„Ringo loodab! Kas me teeme talle siis mingit turismikampaaniat või?“ hüüatas Urvel vahele ning Hannes pidi taas selgitama, millised eelised neil olid, kui nad pisut ka oma vana klassivenda aitavad ja temaga koostööd teevad.

See vaidlus kestis tunde ja kui Urveli vastuseis muutus järelemõtlemise sooviks, jättis Hannes ta rahule, sest pool võitu oli tal ju käes. Mis omakorda tähendas, et teise poole

eest hoolitses juba naine ise, kui sai valida, mida selle ulmelise matkavarustuse hulgast võtta, mida jätta. Urvel oli alati suur asjafänn olnud ning oskas teha valikuid, mis polnud neid kunagi alt vedanud.

Õhtuks oli Hannesel võitjapärg peas, sihtpunkt paigas ning põial peos, et ettevõtmine ikka untsu ei läheks. Järgmisel päeval asusid nad oma mesinädalaid juba üheskoos planeerima. Kõik see võttis terve nädala, sest oli asju, mida isegi kuller kohale ei toimetanud ja ka neid, mis tuli kohe sihtkoha poole teele saata, ning kui nad lõpuks ka ise lennukisse istusid, tundus see jalgealune isegi kindlam kui kohev pilvetekk lennumasina all.

Hannese isa plaatinumkaardist oli igal pool kasu, sest juba Oslo lennujaamas ootas neid ees transport, mis kogu nende poolt kaasa võetud varustuse ära mahutas. Enne edasilendu Teravmägedele pidid nad aega veetma väikeses kenas majutusasutuses, mille Ringo oli spetsiaalselt noorpaari jaoks broneerinud. Urvelile see koht igatahes meeldis, sest fjordivaated olid talle alati väga rahustavalt mõjunud.

Teravmägedele lendasid nad aga juba väikese eralennukiga, mida juhtis Ringo ise ja see kogemus oli Urvelile esmakordne. Kui nad saare lääneranniku suurima fjordi lõunaserval asuva Adventfjordi väikesel lennuväljal maandusid, tundis Urvel südame all kergeid värinaid, kui kujutas endale ette, et astus maale maailma lõpus, mida oli seni vaid kaardil näinud. Õnneks oli suvi ja taevas fjordi kohal sinine ning see vaade aitas tal end kindlamini tunda.

Meestejutud lennumasinatest ja potentsiaalsetest võimalustest nendega kustahes maandumisest jättis Urvel märkamata, sest tema instinktid pidasid ta enese ja oma abikaasa ellujäämist masinatest olulisemaks. Nii mõtles ta veel kord läbi, kas neil olid ikka kõik vajalikud asjad olemas või oli veel midagi, mida pidanuks sellest maailmalõpu viimase inim-asustuse kohast endale hankima.

„Meil on kõik olemas! Läksime,“ kinnitas Hannes, kui Ringo temalt stardivalmiduse kohta nõusolekut küsis.

Urvel selles nii kindel polnud, kuigi teadis, et ülemuretsemiseks polnud põhjust, sest kahe nädala pärast on nad ju kodus tagasi ja siis on kõik jälle vanaviisi – mugav, lihtne ning turvaline.

„Okei. Siis lendame. Tohin liikuda vaid Norra õhusektoris ja päris selle tippu ma lennata ei saa. Maandume mõned miilid enne sektori tippu, kus on selleks sobiv tasandik, aga tegutseda tuleb kiiresti. Meie lennuki suusad ei tohi maasse kinni vajuda, kuna igikelts võib kohati sulanud ja pehme olla, seega liigun aeglaselt edasi ja teie loobite oma pagasi maha. Selge?“ sõnas Ringo ning lükkas vastust ootamata endale klapid kõrvadele ja siis olid nad korraga õhus. Samal hetkel läbis Urveli keha kõhedust tekitav vibratsioon, tunne, nagu lennanuks nad eikuhugi, kust kunagi enam tagasi ei tulda.

Peale maandumist liikusid nad edasi suuskadel, mis meenutasid pigem lumeräätsasid, millega nad kunagi märjal rabamaastikul olid seignud. Urvelile tundus isegi kuidagi lapsik, et nad oma kallihinnalist pagasit enda järel nartadel vedasid, aga see kõik muutus, kui nad sihtkohta jõudsid. Kelgult maha ja pakendist välja võttes näitasid need asjad oma tõelist kõrgtaset ja avanesid iseenesest, justkui vette kukkunud päästeparved, ning see pani unustama, kus nad tegelikult viibisid.

Hannes oli väga elevil ning vaatas iga natukese aja järel Urveli poole, küsides: „Kas sul on kõik korras?“ või „Kas sa saad ise hakkama?“

Muidugi sai Urvel hakkama, sest pidev muretsemine oli teinud temast inimese, kes ei kurtnud enam millegi üle, kuna sai juba kõigega hakkama. Mõte, et ta ei teadnud, kas nende jalge all oli maa, külmunud meri või veel midagi, tekitas temas küll algul pisut ärevust, aga kuni nad pinnal püsisid, võis ka selle hirmu ära unustada.

„Veel kuskil pool miili ja siis peaksime poolusel olema,“ sõnas Hannes ning lisas siis hetkeks peatudes: „Ringo antud

koordinaatide järgi peaksime olema alal, kus on maismaa põhi all. Eenduvad kaljunukid pidid suvel siin lausa visuaalselt nähtavad olema. Oletan, et see, kus me asume, on mõni suur Põhja-Jäämere saar.“

Urvel polnud veel kunagi käinud saarel, mille olemasolu võis vaid oletada, sest kusagilt paistsid välja mingid kaljunukid. Tema tajus ainult reaalsust ja selleks oli enamasti nähtav maastik, kuid tol hetkel tundus, et neid ümbritsevat tühjust oli raske isegi maastikuks nimetada.

„No ma ei tea, aga siin ei ole ju midagi visuaalset,“ sõnas ta, et oma häält kuuldes end pisut kindlamini tunda.

„Kohe näed,“ väitis Hannes jalgsi pooluse poole liikuma hakates.

Ilmselt oli ka tema milleski kahtlema hakanud, sest korraga kattis nii taevaalaotust kui silmapiiri ühtlane värvusetu sudu ning päikese täpsemat asukohta võis tol hetkel vaid oletada. Saanud virtuaalmailmast kinnitust, et nad liikusid õigel teel, tõstis Hannes isegi tempot ning Urvelil oli tegu, et tal kannul püsida. Samas polnud selles midagi imelikku, sest lõppeesmärgi lähedust haistes hakkasid loomadki kiiremini jooksuma.

Oma küsimusele, kas polaarpäev ongi selline udune, Urvel vastust ei saanud. Võibolla Hannes lihtsalt ei kuulnud teda ja tegelikult polnudki vahet, kus kohas või millistes tingimustes nad parasjagu viibisid, peasi et nad olid seal koos. See tunne oli Urvelile alati päästvalt toimunud ja seda juba nende tutvuse algusest saati.

Nad olidki esimest korda lähemalt kohtunud reisil olles, Mongoolia stepis, siis kui päike äkki hajus, kõik halliks muutus ning piir maa ja taeval vahelt ära kadus. Giid oli käskinud neil näod liivarätikuga kinni katta ning üksteise lähedale hoida. Siis olidki nad nägupidi kokku juhtunud ja see lähedus hajutas kõik, mida ta kartnud oli. Lõpuks mäletaski ta vaid seda tunnet, kuidas okkalised saksauulipõõsad temast

kriimustamata mööda veeresid, sest noormees nimega Hannes oli ta oma kaissu võtnud ja kõik löögid tabasid hoopis teda.

„GPS näitab, et me oleme peaaegu kohal,“ sõnas Hannes, kui Urvel oli talle järele jõudnud.

„Aga ma ei näe siin mingeid kaljunukke. Ja kus see päris koht on, kus me ...“ küsis naine pisut sarkastilisel toonil.

„See nullpunkt on veel veidi eemal, aga seal ei saa me end laagrisse seada. Ringo ütles, et poolus pole parim koht telkimiseks ja kui ilm paraneb, võime sinna jalutada,“ selgitas Hannes, samal ajal oma nutikella uurides ning kinnitas siis veel kord, et nad olid peaaegu kohale jõudnud. „Vägev! Kas sa suudad endale ette kujutada, kus me praegu seisame!?“

„Suudan,“ kinnitas Urvel, kuid ei saanud jätta ütlemata, et see koht ei meeldinud talle, sest asus maailma lõpus, aga tema tahtis maailma keskmes olla.

„Tõsi! Aga Ringo sõnul pidi meie telkimiskoht olema sama hea kui oaas, polaaroaas, keset jäämerd,“ nentis Hannes taas oma nutiseadet uurides ning märkis siis, et ekvaatoril olid nad juba ära käinud ning järgmiseks võisid nad oma jalajäljed ka lõunapoolusele jätta.